Написав Юрій Макаров
Понеділок, 07 вересня 2015, 10:07

Передмова Юрія Макарова до книжки Іди Ворс "Нотатки про нашого хлопчика"

Хроніки свободи й розп*****ства

Це було весело.

Зрозуміло, що епопея про Нашого Хлопчика – ніяк не документальні хроніки, але прототипи героїв і прообрази пригод, наскільки мені відомо, більш-менш документальні. Був такий шар життя в нашій недавній історії.

Радянські гіпі безумовно вторинні відносно тих, оригінальних, з Берклі та Вудстоку, й протест їхній був зовсім інший: не проти «одноповерхової Америки» з її лицемірством, протестантською етикою та звичкою надавати «інтернаціональну допомогу» всі-ля-ким покидькам, а проти парткому, «морального кодексу будів-ника комунізму», «...в СССР сєкса нєт» і решти совкової підлості й нудьги. Методи протесту теж трохи відрізнялися: ніяких демонст-рацій проти війни (бо негайно пов'яжуть), ніяких багатотисячних рок-концертів (бо хто ж їм дозволить), суцільне тобі непротив-лення злу насильством, праця тільки коли припече, а ще багато музики, багато дешевого алкоголю, повна розкутість у міжстате-вих стосунках, подекуди легкі наркотики (якщо вийде знайти), по можливості подорожі заради подорожей, тотальне безгрошів'я, глибокий філософський пофігізм і здатність радіти життю заради самого життя.

Хоча перші гіпові ворушіння почалися в нас ще у 70-ті, по-справжньому рух розквітнув тільки з середини 80-х, коли ослабла залізна хватка в Совка, коли припинили саджати за «дармоїдст-во», коли менти, замість стежити за порядком і полювати на неблагонадійних, нарешті взялися за більш прибуткові справи.

Причому, знов-таки на відміну від закордону, – а кордон тоді ще тримався залізно – межа між «системою» (себто гіповою спіль-нотою) та «цивілами» (всіма іншими) була досить умовною й містилася головним чином у голові. Можна було ходити на ро-боту вряди-годи, мати родину, мешкати в стандартній квартирі, а все одно бути ідейним «піплом»: цінувати свободу, сповідувати пофігізм і бути готовим у будь-яку мить вирушити назустріч при-годам без копійки в кишені. Яким саме пригодам – про це детальніше в книжці.

Мимоволі згадується «Богема», тільки не ота плаксива драма, на яку її перетворив Пуччіні, а оригінал – «Сцени з життя богеми» Анрі Мюрже.

Закінчилося все, як у Мюрже: мало хто з учасників сконав від зловживань чи злиднів, усі живі-здорові, здебільшого всі відбу-лися в своїй «цивільній» професії (переважно якійсь творчій), але зберегли свій дух свободи й незалежності. Серед ентузіастів Майдану вони були в перших лавах.

І ще одна немаловажна подробиця. Хоча «система» була за-галь-носоюзною, всі слухали ту саму музику (Моррісон і Лаертсь-кий, Леннон і Лєтов), вбиралися в ті самі драні джинси, мали той самий «хайр» (простіше: довге волосся), носили на руках ті самі фєнєчки (винахід-ливі
браслетки з бісеру) і їздили одне до одного в гості, однак розподіл по республіках існував. Наші гіпі не дуже любили московських і пітерських за їхню зверхність, козирність і, хай як дивно, мажорність, тому трималися своїм колом. Звісно, цей шар культури (а скажіть, що це не культура – ну, гаразд, суб-культура) був російськомовним, як і майже все в УРСР. Хоча здавна існувала потужна львівська тусовка, більш войовнича й свідома, загалом наші гіпі послуговувалися общєпонятним із потужними вкрапленнями навмисно перекручених англіцизмів. Настав час переозвучити це дивне життя українською. Воно того варте.

Бо це було весело.

Юрій Макаров